

Markéta Zahradníková

Kryštofovy
nebetyčné
maléry

argo/triton

Markéta Zahradníková

Kryštofovy nebetyčné maléry

Ilustroval Petr Modlitba.

Obálka, grafická úprava a sazba Pavel Růt.

Jazyková redakce Jiří Popiolek.

Technický redaktor Pavel Růt.

Vydala nakladatelství Argo (jako svou 3351. publikaci)
a Triton (jako svou 2342. publikaci) roku 2017.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-2248-0 (Argo)

ISBN 978-80-7553-449-1 (Triton)

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

**Panu řediteli Beránkovi
Vlastičce
Marcelkovi
Kristofovi**

1. část

I.

Proč měl Samuel křídla jak šutr a chtěl ředitelskou důtku

Jestli chcete slyšet nejžhavější nebeské novinky, musíte letět se mnou. Mám děsné fofry, poněvadž spěchám k nebeské bráně vyhlížet Samuela. To je můj starší brácha – Boží posel první třídy. Mně říkají Kryštof a jsem anděl strážce druhé třídy. Oběma nám hrozí parádní malér, což teda žádná žhavá novinka není. My totiž lítáme v maléru skoro nepřetržitě. Hlavně já. Jenže tentokrát to bude jinak a nejspíš si vysloužíme velkou pochvalu. Jestli všechno klapne, budou nás celá nebesa oslavovat a velebit. Mě asi trochu víc než Samuela, protože jsem dnešní skvělou akci tak trochu vymyslel.

Podržte se – hodlám vyrobit Mléčnou dráhu. Takovou úplně maličkou. K čemuž ale potřebuju trochu mlíka, a to je u nás v nebi dost nedostatkové zboží. Zkoušel jsem ho sehnat v Rajské zahradě, jenže bez souhlasu svatého Františka, což je tamní správce, se se mnou žádná kráva nechtěla o ničem bavit.

Takže nám nezbyvá než mlíko splašit u vás na zemi a pak ho nějak šikovně propašovat sem do nebe. Jenomže já zatím bez dozoru mezi živé lidi nesmím. Nejsem na to dostatečně vyučený. Zato brácha si k vám na zem lítá

horem dolem. Jako budoucí Boží posel to má v popisu práce.

Samuel nejdřív nechtěl riskovat, ale nakonec jsem ho jako vždycky udyndal. „Což o to, mlíko ti seženu,“ povídá mi sebejistě. „Nedávno jsem na jeden statek doručil významnou zprávu ohledně narození telete. Kráva Stračena je mi zavázaná, zkusím to s ní nějak domluvit. Ale jak ho chceš dostat sem k nám? Svatý Petr mě s bandaskou přes nebeskou bránu nepustí.“

To byl trochu háček, ale já jsem naštěstí vynalézavý jedinec.

„Samueli, dobře mě poslouchej,“ povídám mu. „Musíš to mlíko úplně vysušit. Prostě do něj budeš foukat, dokud z něj nezbude jenom prášek. Nejspíš bude mít stejnou barvu jako tvoje křídla, takže když se v něm pak vyválíš, nikdo to nepozná. Bránou normálně proletíš jakoby nic.“ Brácha se váhavě ošíval, ale pak řekl: „Tak jo, já to teda zkusím.“

Nemohl jsem se dočkat vhodné příležitosti. Naštěstí netrvalo dlouho a Samuel dostal další doručenkou. Jako že měl k vám dolů doručit poselství. Radoval se převelice, poněvadž on by se pro každou dobrou zprávu přetrhl. Jenže mně ho bylo líto, protože mi připadá, že poslové učedníci doručují jenom zprávy nevalného významu. Což byl přesně tenhle případ. Měl informovat jednu paní důchodkyni, že banány a hořčice jsou ve slevě.

„Přišla tvoje velká chvíle, drahý bratříčku,“ prohlásil Samuel neohroženě. „Tu babičku sfouknu raz dva a pak ti slítnu pro mlíko.“

„Kámo, spoléhám na tebe! Hlavně se nikde nezdržuj, ať tady z toho čekání nevyrostu,“ prosil jsem ho. Samuel sice nelítá tak rychle jako já, ale má o dost větší křídla, takže když se vznese, je na něj krásný pohled. Zakroužil nade mnou jako vzdušný vír, spiklenecky zablikal a zmizel v nekonečnu.

Co vám budu povídat, hodně jsem to prožíval. Těšil jsem se, jak budou všichni čubrnět. Hlavně náš pan ředitel. Chtěl jsem svým pokusem oslnit nebeskou veřejnost a sklidit věčnou slávu. Už jsem se viděl před Trůnem a slyšel andělský sbor velebit mé jméno:

„Kryštof, Kryštof, Kryštof, ten veliký a mocný. Kryštof, jehož všichni obdivují a chválí. Ten, který stvořil Mléčnou dráhu. Jemu buď sláva na věčnosti,“ nebo tak něco.

Měl by ses trochu uklidnit, říkal jsem si a radši letěl do Sedmého nebe. To je totiž místo, kde je nám andělům nejlíp. Plné Božího klidu, jeden si tam nerušeně zaplachťí. Chtěl jsem ze sebe setřást netrpělivost, ale kdepak. Chvilku jsem se jen tak vznášel a snášel, potom poletoval odnikud nikam a nakonec se vrhal střemhlav skrz kupovitou oblačnost – nepomáhalo nic. Připadalo mi, že je Samuel fuč už celou věčnost. Nakonec jsem to nevydržel a spěchám ho vyhlížet k nebeské bráně.

Celkem se hodí, že letíte se mnou, jelikož než se brácha konečně vrátí, můžu vám vysvětlit pár důležitých věcí. Třeba když říkám, že je Samuel můj bratr, tak je to fakt. Ovšem ve skutečnosti je můj brácha každý anděl. My jsme totiž jedna velká rodina. Jenže já a Samuel jsme si vymysleli, že budeme něco víc. Jako že si budeme všechno říkat, ve všem si pomáhat, radit jeden druhému a tak. Na znamení

věčné věrnosti jsme si vyměnili pírká a dali si andělský slib. Od té doby je můj život o moc andělštější. Ono totiž s pořádným sourozencem je všechno větší přča.

No jo, přča, legranda neboli bžunda. To je nejspíš další záležitost, kterou bych měl rovnou objasnit. Jevíte se mi poněkud vykulení z mého vyjadřování. Nejspíš si myslíte, že když jsem anděl, měl bych hovořit vzletně, uhlazeně a velebně. Ne že bych to neuměl, ale podle mě je to děsná nuda. Já si totiž libuju v pestrosti lidského jazyka. Některá vaše slova fakticky miluju. Třeba *rambajs*, *mameluk*, *candrbál*, *virvál* nebo *čoromoro*. Už jsem tím nakazil všechny spolužáky, takže se v objevování roztodivných výrazů předháníme. Pan ředitel nám to schvaluje. Říká, že studium lidského slovníku je bohubíba záliba a že se nám podobné znalosti budou hodit při výkonu služby. Jen se prý máme vyvarovat neslušných a vulgárních výrazů. Což nám samozřejmě netřeba zdůrazňovat, jelikož jsme andělé a víme, co se sluší.

Snesl jsem se nepozorovaně kousek od nebeské brány a mapoval situaci. „Musím být nenápadný a nevzbudit podezření,“ říkal jsem si. Naštěstí tam byla hlava na hlavě. Podobný mumraj tu nemáme pořád, ale občas se sem nahrnou davy a to je pak poněkud o nervy. Nebeská brána je totiž jediné místo, kudy se k nám dá dostat. Neživáči se zrovna poštuchovali, odmítali čekát ve frontě a ke všemu se předbíhali. Svátý Petr a Nebeská stráž měli co dělat, aby příchozí nedočkavce trochu umravnil.

„Okamžitě se uklidněte a držte se pokynů!“ velel rázně svátý Petr ve snaze zjednat pořádek. „Bez řádné registrace

se dovnitř nikdo nedostane, takže se laskavě chovejte jako lidi!“

Děkoval jsem Bohu, že mě u zápisu vybrali mezi anděly strážné a budu ochraňovat svého člověka. Kdyby mě totiž zařadili k Nebeské stráži, musel bych okamžitě požádat o přeložení. Hlídat bránu je jenom pro silné nátury. Každý živáček, co se z něj stane neživáček, si sem napochoduje a domáhá se vstupu. Což není jen tak, ovšem někteří si to myslí. Svátý Petr je sice dobračisko a rád by dovnitř pustil každého, přesto trvá na dodržování předpisů.

Zrovna jsem si říkal, že se nám ten zmatek náramně hodí, poněvadž v něm Samuel nepozorovaně proklouzne dovnitř, když vtom jsem na obzoru zahlédl jakýsi nemotorný chuchvalec. Hrklo ve mně. „U všech svatých, co to je?!“ Podezřelé motovidlo se nebezpečně přibližovalo a už si ho všimla i Nebeská stráž. V tu ránu začaly nebeské sirény houkat výstražný signál *Anděl v ohrožení* a mně se zježilo všechno peří.

A pak už šlo všechno ráz na ráz. Opeřené nadělení přivlalo až k nám a z posledních sil žuchlo rovnou pod nohy svatého Petra. Nebeští strážníci byli v tu ránu ve střehu a vrhli se svého velitele chránit.

„Pro lásku Boží, vždyť je to Samuel!“ vykřikl jsem. „Zadržte! To je můj brácha! On za nic nemůže! To všechno já!“ vlítnul jsem rovnou mezi ně. Strážníci se rozestoupili, nechápavě zírali a výstražně poblíkávali.

Na bráchu byl žalostný pohled. Sotva dýchal a vůbec nezářil. Vypadal trochu jako cukrová vata, jenže byl celý umolousaný, peří měl slepené a křídla úplně bezvládná.

Svatý Petr si ho zkoumavě prohlížel, chvílku se zamračeně škrábal na hlavě a pak spustil: „Aby tě husa kopla, vozembouchu! Kde ses tak zřídil?! Tohle je nebe – ne holubník! To bych se na to podíval, jako že se Skála jmenuju! Budu to hlásit vašemu panu řediteli! Máš se na co těšit!“ To už spíš křičel, než říkal, čímž vzbudil nežádoucí pozornost přítomných čekajících.

Pomalu mi docházelo, že jsme už zase v maléru. Nejspíš nás čeká dost neandělská polízanice, říkal jsem si. Ty jo! Co když nás budou popotahovat až k Nebeské radě?! Nebo k samotnému Trůnu?!

Brácha byl pořád mimo, bezmocně na mě mžoural a lapal po dechu. „Svatá prostoto! Dělejte něco, nebo je s ním amen!“ vyhrkl jsem. „Žalovat můžete potom! Nejdřív mi Samuela nějak zachraňte! Vždyť je to služebník Boží!“

Pan Skála zakoulel přísně očima a pak mi povídá: „Ne tak zhurta, ty cápku! Tady je Boží služebník každéj druhej! Vlastně první! A moc si nevyskakuj! Jak se jmenuješ? Vyřídím si to s váma oběma!“

„Kryštof,“ špitnul jsem a měl slzy na krajíčku. Svátý Petr do mě zapíchl pohled, ale pak se podíval na Samuela a v tu ránu měl taky slzy na krajíčku. To jsem vážně nečekal. Nejdřív pozemsky rapluje, a teď tohle?! Sklonil se k bráchovi a začal ho hladit po křídlech. Pak naklonil hlavu na stranu, zkoumavě si prohlížel ruce a nakonec si začal olizovat prsty. Už jsem si říkal, že mu z toho šoku nejspíš kapánek přeskočilo, když vtom překvapeně povídá: „... mlíko?!“

„Tě pic! Já to tušil! To kvůli mně je Samuel tak zrychťovaný! Ale jak to?“ Neměl jsem ponětí.

„Na, co tak civíte?!“ obořil se pan Skála na příslušníky Nebeské stráže, kteří kolem zmateně přešlapovali. „Koukejte přitáhnout nějaký mrak a pořádně ho na něj vyždímejte! Ztvrdlo na něm sušené mlíko, křídla má jak šutr. Až se trochu odmočí, zkuste ho vydrbat. Já jdu podat hlášení o situaci. Aby se po nebi nešířila panika!“ prohlásil rázně a vyrazil ke škole. Což se mi hodně ulevilo. Báł jsem se totiž, že zamíří na radnici a bude si na nás stěžovat u Nebeské rady.

Strážníci ukázkově zasalutovali a vznesli se pro nejbližší mrak. Samuel ležel jak podřatý, ale pomalu přicházel k sobě a nezřetelně mumlal.

„Promiň, brácho, já to zpackal... udělal jsem všechno, jak jsi říkal... vyválel jsem se v tom prášku fakt poctivě... ale asi jsem měl obletět tu mlhu... jenže já spěchal, abys nemusel čekat, když to tak těžce snášíš... ach jo, dostal jsem nás do maléru.“

„Samueli, nešil, vždyť je to moje vina,“ blekotal jsem provinile. „Nedošlo mi, že se ti slepí všechno peří, když na tobě ten prášek zvlhne.“ Kdybych mohl, hned si to s ním vyměním. Zcepeněl bych do posledního pírka, kdyby mu to pomohlo. Pod tíhou výčitek jsem si slíbil, že mu všechno vyhradím.

Začal jsem sprádat plány, jak ho odškodním, když vtom nás oba strhl divoký vodní proud. Padali jsme šílenou rychlostí střemhlav dolů. Brácha o dost rychleji, protože nemohl mávat křídly, takže neměl jak zpomalit. Vrhł jsem se za ním a zachytil ho těsně předtím, než zmizel v nebeské hlubině. Vážil nejmíň tunu a já ho jen taktak udržel. Pak se vodní příval našťestí trochu uklidnil a my se z posledních sil vznesli

zpátky k nebeské bráně. Řeknu vám, tak prudké stoupání je děsná makačka. Nebýt skvělý letec, jsme oba bez šance.

Však taky nebeští strážníci obdivně zírali. Nebo spíš vyjeveně, jak vyorané myši. Nevím, nevím, ale připadají mi poněkud nedovyvinutí. Musím se zeptat našeho pana ředitele, jestli by nebeskou bránu neměl hlídat někdo chápavější. Nemůžu si pomoci, ale normální anděl by takovou potřebnost nevymyslel. Vždyť na nás vyždímali celou bouřku! Nemluvě o té spoušti, co všude napáchali.

„Tě pic! To se mi snad zdá?!“ hudoval svatý Petr. Právě se vrátil z ředitelny a nechápal všudypřítomný nepořádek. „Copak vás nemůžu nechat chvílku bez dozoru?! Kdo to tu tak zaneřádil?!“

Strážníci se třásli jak ratlíci a zkoušeli dělat, že neexistují. „Co si o nás řeknou lidi? Vždyť je to tu pro ostudu, takový pozemský čurbes! No nestůjте jak solné sloupy! Hybajte uklízet!“ zavelel rázně.

„A vy dva se tu neválejte a sypte do školy!“ povídá potom mně a bráchovi. „Pan ředitel už se na vás moc těší!“ dodal – nejspíš aby nás pozitivně naladil. Což se mu teda moc nepovedlo. Bylo totiž jasné, že si to mlíko slízneme nebo vypijeme.

Samuel po mně hodil útrpný pohled, ale když viděl, že natahuju, neohrabaně roztáhl ulepená křídla a objal mě. „Neboj, přece bys nebrečel nad trochou rozlitého mlíka,“ pronesl statečně. „Pan ředitel je hodný a má nás rád. Zkusíme mu to vysvětlit, on to pochopí.“

Řekl bych, že tohle jsou přesně ty chvíle, kdy je starší brácha nepostradatelný. V takovém maléru bych rozhodně

nechtěl lítat sám. Zhluboka jsme se nadechli a společně se vynesli vstříc neradostným okamžikům. Takovým, o které nikdo nestojí a rád by se jim vyhnul. Ono totiž v celém nekonečnu není nic rmutnějšího než zklamat našeho pana ředitele. Protože my ho děsně milujeme a chceme, aby měl pořád radost. On si to vážně zaslouží, poněvadž je nejvíc nejlepší ze všech. Jmenuje se Beránek a je fakt BOŽÍ.

No jo, jenže když jsme kompletně zpackali náš mléčný experiment, radost z nás mít nebude. Zním ho, on se z malérů nikdy neraduje. Proto jsme na dveře ředitelny klepali s těžkým srdcem. Pan ředitel už na nás čekal a hned povídá:

„Vážení, hlavně mi nic nevysvětľujte.“ Když náš pan ředitel řekne *vážení*, nevěstí to nic pěkného. Většinou nám říká *milovaní* nebo *přátelé, mládeži* a tak, ale jakmile svým krásným hlasem pronese *vážení*, je to jiná. „Nezapomeňte, že vím všechno, včetně toho, že jste to mlíko normálně ukradli,“ pokračoval smutně. „Jako byste nevěděli, že krást je naprosto neandělské.“

Bylo mi do breku a brácha se taky tvářil jako spráskaný pes. Ono být zloděj je strašný pocit, znáte to. Navíc se u nás v nebi nic neutají a všichni už určitě vědí, že jsme kradli. Hanbou jsem se propadal.

„Dále tu máme neohlášený přelet a narušení vzdušného prostoru,“ pokračoval pan ředitel vážným hlasem. „Samueli, měl jsi víc štěstí než rozumu. Kdybys nebyl pod Boží ochranou, máme tě na maděru.“

Pak se podíval na mě a povídá: „Ty ses, Kryštofe, taky vyznamenal. Odkdypak anděl vříská jak pomínutý? Děkuj

Pánu Bohu, že je svatý Petr takový dobrák. Na zemi by ti za podobné výlevy napařili urážku veřejného činitele. Pan Skála není žádný hej nebo počkej, aby sis na něj otvíral ústa. Ke všemu před celou jednotkou Nebeské stráže a davem neživáčků, co k nám sotva dorazili. Takže – co navrhuje, vážení?“

„A je to tady,“ říkal jsem si. Tohle je totiž na každém maléru nejhorší. Pan ředitel Beránek má svérázná výchovná metoda a tresty zásadně neuděluje. Říká, že tu není od toho a má radostnější poslání. Což mu samozřejmě přeju, ale občas bych byl radši, kdyby mi nějaký trest napařil. Poněvadž vymýšlet si něco sám na sebe je celkem problém. Bezradně jsme se ošívali a nevěděli, co se sebou. Pan ředitel trpělivě vyčkával, až Samuel konečně nejistě špitnul: „A co třeba ředitelská důtka?“

Pan ředitel Beránek zvedl obočí, zacukaly mu koutky a pak se rozchechtal na celé kolo. Když se trochu uklidnil, povídá: „Dobře, proč ne, že jste to vy. Musím vás ovšem upozornit, že budete první a pravděpodobně i poslední, kdo něco takového v nebi získal. Ředitelem jsem tu od prvopočátku, ale důtka jsem jakživ nikomu neudělil.“

Samuel se tvářil spokojeně, ale já nevěděl, na čem jsem. Neměl jsem ponětí, co to ta ředitelská důtka vlastně je.

„Takže jsme domluvení,“ uzavřel celou věc pan ředitel. „Důtky vám tímto uděluji a měl bych pro vás jedno vřelé doporučení. Myslím, že by nebylo od věci omluvit se panu Skálovi. A vyřídte mu, že bude-li chtít, uvolním vás kdykoli z vyučování a můžete u brány vypomáhat. Koneckonců, žádá Nebeskou radu o posily opakovaně.“

Vylítli jsme z ředitelny jak cukráři a já byl úplně tumpachový. „Samueli, můžeš mi laskavě vysvětlit, co je to ta ředitelská důtka?“

Brácha pokrčil provinile křídly a povídá: „No, víš, já vlastně ani moc nevím. Teda spíš vůbec. Slyšel jsem to, když jsme byli na školení *Jak bezpečně doručit zprávu bombastického ražení*. Vedoucí výcviku informoval jednu dámu, že vyhrála v loterii balík nebo ranec, nebo co to bylo. Zkrátka hromadu peněz, chápeš. Přál bych ti vidět to rošambo. Jančila jak popominutá. Nejdřív vyskočila na židli a pak hned na stůl. Rozcuchala si drdol, skákala jak opice a pak začala trhat lejstra, na kterých bylo napsáno *Vysvědčení*. Nakonec si na hlavu převrátila vázu i s kytkama a povídá: ‚Díkybohu! Teď se jim na to ředitelování pěkně vykvajznu! Koupím si spacák a vyrazím do Konga zachránit nějakou gorilu! Ať si ředitelské důtky rozdává kolega Hrůza – ten na to má žaludek!‘

